

I.

Фрагменти от писма, пощенски картички и една бележка на критика Владимир Василев до Боян Пенев, който по това време е в научна командировка в Краков и Варшава (Полша). В тях има и пасаж, диктувани вероятно от самия Яворов (отбелязани с курсив). Научен архив на БАН, ф. 37, оп. 1.

1.

Пловдив, 8. IV. 1912 г.

...Когато бях в София, ходих на гости у Казаларската царица, тъй като понеже ми бе пратила карти, за които по задължение, т.е., по учтивост, трябваше да ѝ пиша и се възхищавам. Цял сахат клюкарствахме по ваш адрес. Клюкарствахме и со Тодорчо Николов¹, но най-много со Яворов.

Разправиите по неговата пиеса са го докарали во една постоянна авторска екзалтация – готов е да завре во дън земя всеки, който го погледне накриво, макар довчера да го е считал за Господ; и наопаки – да въздига в гений всеки, който му каже наздраве за „Полите на Витоша“. Сега е написал новая драма „Под стария дъб“ во две части: една „Когато гръм удари“ – драма в 3 действия, която ще се представя – другата „Как ехото заглъхва“ – драматичен разказ-епилог. Во връзка с нея ми приказва такива (общи) работи за революцията, която ще направи; така се самозабравя и жестикულიра, че ма накара остро да го озъптявам. Огъня раздуват хората на новия му щаб – Тихов², Арnaudов³, Кремен⁴ и прочия.

¹ Става дума за Тодор Николов, близък приятел на Б. Пенев и Вл. Василев.

² Михаил Тихов (1882–1935) – литературен и театрален деятел; близък приятел на групата около сп. „Мисъл“.

³ Михаил Арnaudов (1878–1978) – фолклорист, етнограф, литературовед и психолог; преподавател по сравнителна история на литературата в СУ „Св. Климент Охридски“.

⁴ Михаил Грозев-Кремен (1884–1964) – белетрист и публицист, автор на „Романът на Яворов“.